

Sbírka zákonů

Československé socialistické republiky

Částka 46

Vydána dne 22. září 1961

Cena 40 haléřů

OBSAH:

99. Vyhláška ministerstva školství a kultury, kterou se vydává statut institutů národohospodářského plánování na vysokých školách ekonomických v Praze a Bratislavě
97. Vyhláška Ústředního úřadu pro věci národních výborů o názvech obcí, označování ulic a číslování domů

96

VYHLÁŠKA

ministerstva školství a kultury

ze dne 11. září 1961,

kterou se vydává statut institutů národohospodářského plánování na vysokých školách ekonomických v Praze a Bratislavě

Ministerstvo školství a kultury stanoví v dohodě s předsedou Státní plánovací komise podle § 17 zákona č. 58/1950 Sb., o vysokých školách, ve znění zákona č. 46/1956 Sb., a k provedení vládního usnesení ze dne 9. prosince 1959 č. 1054:

Část I

Obecná ustanovení

§ 1

Instituty národohospodářského plánování (dále jen „instituty“) jsou fakultami vysokých škol ekonomických v Praze a v Bratislavě.

§ 2

Činnost institutů řídí ministerstvo školství a kultury ve spolupráci se Státní plánovací komisí, zejména pokud jde o otázky organizace a obsahu studia jakož i přijímání posluchačů.

Část II

Úkoly institutů

§ 3

(1) Instituty připravují a školící vysoce kvalifikované odborníky pro řízení a plánování národního hospodářství, a to zejména pro:

- a) aparát Státní plánovací komise,

- b) ministerstva a ostatní ústřední orgány,
c) krajské národní výbory, popř. též pro vedoucí funkce na okresních národních výborech,
d) vědeckovýzkumné ústavy s ekonomickým zaměřením.

(2) Kromě úkolů uvedených v odstavci 1 připravuje a školí institut Vysoké školy ekonomické v Praze též odborníky pro úkoly zahraniční hospodářské a plánovací expertizy, institut Vysoké školy ekonomické v Bratislavě též odborníky pro aparát Slovenské plánovací komise a komisi Slovenské národní rady.

(3) Při své činnosti oba instituty úzce spolupracují.

§ 4

(1) K plnění svých úkolů instituty organizují zejména tyto formy studia:

- a) postgraduální jednoleté až dvouleté studium zásadně pro pracovníky s ukončeným vysokoškolským vzděláním (na přechodnou dobu též pro dřívější absolventy dlouhodobých kursů při vysokých školách ekonomického směru), zaměřené na rozšíření a doplnění poznatků v řízení a plánování národního hospodářství, popř. též na doplnění chybějících ekonomických znalostí;
b) studium příslušných oborů ve vědecké aspirantuře.

(²) Instituty dále organizují:

- a) tříleté ucelené studium otázek řízení a plánování národního hospodářství pro vybrané pracovníky z praxe s ukončeným středoškolským vzděláním nebo výjimečně jiným vzděláním, které v souhrnu s dlouholetou úspěšnou praxí dává předpoklady k tomuto studiu, přičemž absolventi tohoto studia, kteří s úspěchem vykonají státní závěrečnou zkoušku, dosáhnou kvalifikace „promovaného ekonoma“;
- b) krátkodobé účelové kurzy a semináře se speciálním zaměřením podle aktuálních potřeb národního hospodářství pro vybrané pracovníky příslušných pracovních úseků praxe bez ohledu na jejich předchozí vzdělání;
- c) speciální jazykové studium zaměřené především na bezpečné ovládnutí národohospodářské terminologie.

(³) O zahájení výuky v jednotlivých formách studia uvedených v odstavci 1 a v odstavci 2 písm. a) rozhoduje ministerstvo školství a kultury podle potřeb a podmínek.

§ 5

(¹) Instituty se zabývají v úzké spolupráci s Výzkumným ústavem národohospodářského plánování i jinými vědeckými pracovišti vědeckovýzkumnou prací v rozsahu potřebném pro plnění úkolů institutu.

(²) Instituty pečují o vydávání vědecké literatury a vysokoškolských učebnic z oboru řízení a plánování národního hospodářství.

§ 6

Instituty se zabývají podle potřeb ministerstva školství a kultury otázkami obsahového a metodického usměrňování studia řízení a plánování národního hospodářství na vysokých a odborných školách.

Část III

Organizace institutů

§ 7

V čele institutů jsou děkani, kteří spravují instituty a odpovídají za jejich pedagogickou, politickovýchovnou, vědeckou, kádrovou a správní činnost rektorům vysokých škol ekonomických, děkan institutu v Praze prostřednictvím prorektora pro věci institutu.

§ 8

(¹) Podle potřeby mohou být na institutech jmenováni proděkaní.

(²) Proděkan zastupuje děkana zpravidla v určitém oboru činnosti institutu, popř. v době jeho nepřítomnosti.

§ 9

Vědecká rada institutu

(¹) Na každém institutu se zřizuje vědecká rada, která se usnává v zásadních pedagogických, politickovýchovných a vědeckovýzkumných věcech institutu.

(²) Předsedou vědecké rady institutu je děkan institutu, jejími členy jsou proděkaní, vedoucí kateder institutu a děkan druhého institutu, další členové jsou jmenováni rektorem z významných vědeckých pracovníků institutu, předních národohospodářských odborníků z praxe a významných vědeckých pracovníků vysokých škol ekonomických a jiných vědeckých institucí. Členství ve vědecké radě institutu je funkcí čestnou.

(³) Schůze vědecké rady institutu svolává a řídí děkan.

(⁴) Usnesení vědecké rady institutu provádí děkan; nesouhlasí-li děkan s usnesením vědecké rady, neprovede je, oznámí svůj nesouhlas vědecké radě institutu a předloží spornou věc bez prodlení se svým návrhem k rozhodnutí rektorovi vysoké školy. Rektor rozhodne po slyšení vědecké rady vysoké školy.

§ 10

Děkanát

Pro výkon správy každého institutu se zřizuje děkanský úřad (děkanát).

§ 11

Katedry a jiná pedagogická a vědecká zařízení institutů

Na institutech mohou být zřízeny podle potřeby katedry a jiná pedagogická a vědecká pracoviště nebo útvary podle příslušných předpisů.

Část IV

Vědeckopedagogičtí pracovníci institutů

§ 12

(¹) Na institutech působí tyto vědeckopedagogičtí pracovníci:

- a) učitelé institutu,
- b) pověření učitelé jiných fakult vysoké školy, ekonomické, popř. jiných vysokých škol,
- c) externí vědeckopedagogičtí pracovníci.

(²) Externí vědeckopedagogické pracovníky jmenuje rektor z řad předních národohospodářských odborníků z praxe a z vědeckovýzkumných pracovišť.

(³) Platové poměry externích vědeckopedagogických pracovníků institutu se spravují zvláštními předpisy.

Část V

Posluchači institutů

§ 13

Posluchače institutů vybírají a plánovitě vysílají ministři, vedoucí ústředních úřadů a orgánů a předsedové krajských národních výborů, a to pouze ze zkušených a osvědčených pracovníků na úseku řízení a plánování národního hospodářství, kteří již pracují ve státním a hospodářském aparátě, získali bohaté praktické zkušenosti, mají předpoklady pro práci v řídicích funkcích ve státním a hospodářském aparátě nebo ve vědecké činnosti

a potřebují si rozšířit, doplnit nebo prohloubit své teoretické znalosti.

Část VI

Ustanovení závěrečná

§ 14

Ostatní poměry institutů se spravují, pokud není výslovně stanoveno jinak, obecnými předpisy o vysokých školách.

§ 15

Ruší se vyhláška ministra školství a kultury č. 29/1960 Sb., kterou se vydává statut fakulty — institutu národohospodářského plánování na Vysoké škole ekonomické v Praze.

§ 16

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

Kahuda v. r.

97

VYHLÁŠKA

Ústředního úřadu pro věci národních výborů

ze dne 4. září 1961

o názvech obcí, označování ulic a číslování domů

Ústřední úřad pro věci národních výborů stanoví podle § 18 odst. 2 zákona č. 36/1960 Sb., o územním členění státu, v úpravě vyplývající z § 3 odst. 1 zákonného opatření č. 85/1961 Sb.:

Část I

Pojmenování obcí a jejich částí

§ 1

Každá obec a její část (osada nebo místní část) má svůj název.

§ 2

Krajské národní výbory stanoví názvy obcí a jejich částí po projednání s okresními a místními národními výbory a u názvů obcí po předchozím zjištění stanoviska Ústředního úřadu pro věci národních výborů.

§ 3

(1) Dosavadní názvy obcí a jejich částí se zásadně nemění. Změny v pojmenování obcí nebo jejich částí lze provádět pouze výjimečně ve zvlášť odůvodněných případech.

(2) Názvy nových obcí a jejich částí musí být ve shodě s místními a celostátními zájmy a vyhovovat hlediskům politickým, hospodářským, věcné správnosti i jazykové čistoty.

(3) Nové obce vzniklé sloučením ponesou zpravidla název jedné ze slučovaných obcí, popř. jedné z jejich osad.

(4) V obcích, kde splynou osady zastavením v jeden celek, užíje se názvů osad jako názvů místních částí.

Část II

Označování ulic a ostatních veřejných prostranství

§ 4

(1) Ve městech (větších obcích) mají všechny ulice a ostatní veřejná prostranství svůj název.

(2) O označování ulic a ostatních veřejných prostranství (náměstí, nábřeží, mostů, sadů apod.) rozhoduje městský (místní) národní výbor.

(3) Má-li se ulice nebo jiné veřejné prostranství pojmenovat nebo přejmenovat podle jména vynikající osobnosti veřejného života domácího nebo zahraničního, je třeba k tomu vyžádat stanovisko Ústředního úřadu pro věci národních výborů.

(4) Ulice nebo jiná veřejná prostranství se zásadně nepojmenovávají podle jmen vynikajících osobního veřejného života domácího nebo zahraničního, které dosud žijí.

§ 5

(1) Označení ulic a ostatních veřejných prostranství provede městský (místní) národní výbor na vlastní náklad.

(2) Každý vlastník (uživatel) nemovitosti je povinen dovolit připevnění tabulek s označením ulice nebo jiného veřejného prostranství. Nikdo je nesmí zakrýt, poškodit nebo sejmut. To platí rovněž o směrových tabulkách, umístěných městským (místním) národním výborem na budovách (průchodech).

Část III

Číslování domů

§ 6

(1) Všechny budovy určené k trvalému obývání musí mít popisné číslo. Popisným číslem musí být

rovněž opatřeny tovární, administrativní, obchodní a podobné budovy trvalého rázu, i když nejsou obývány trvale. O tom, zda je budova určena k trvalému obývání, nebo zda jde o budovu trvalého rázu, rozhoduje stavební úřad.

(2) Vedlejší budovy se neoznačují zvláštními popisnými čísly, nýbrž náleží k popisnému číslu hlavní budovy.

(3) Stavby sloužící k prozatímnímu nebo občasnému bydlení musí být označeny řadovým číslem evidenčním.

§ 7

(1) K číslování popisnými čísly se užívá číslic arabských (nikoliv zlomků) bez jakýchkoliv dodatků (např. bez písmen).

(2) Ve městech nebo větších obcích mohou mít budovy každé ulice nebo každého jiného veřejného prostranství pro usnadnění orientace také čísla orientační.

(3) Tabulky s čísly popisnými a s čísly orientačními se umísťují u vchodu tak, aby byly viditelné z veřejné komunikace.

§ 8

(1) O číslování budov rozhoduje místní (městský) národní výbor.

(2) Číslování budov v obci se provádí zpravidla samostatně za každou osadu, která je částí obce.

(3) O číslování provedené podle dřívějších předpisů zůstává i nadále v platnosti. Předčíslování budov se provádí jen výjimečně, jsou-li pro to vážné důvody.

§ 9

Náklady číslování budov a jeho udržování hradí vlastníci (uživatelé) budov. Jsou zejména povinni opatřit si na svůj náklad předepsané tabulky a udržovat je v řádném stavu.

Část IV

Ustanovení závěrečné

§ 10

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Vedoucí:

Jakeš v. r.